

къмъ гората. Но изъ пѣтя ѝ присѣднѣло. . . . Единъ ловець ъ забѣлѣзалъ отъ храстѣето, насочилъ пушката си къмъ неѣ и слѣдъ малко кума лѣса се прострѣла на земята. Ловецьтъ отжстилъ заради чича Петка. Той ъ взелъ, одралъ ѝ червената и мегка кожа и ъ продалъ на кожухаритѣ, за да направѣтъ отъ неѣ кожухъ.

МИРЧО.

ирчовата баба имала пълна кесия съ пари. Тѣ сѣ останѣли отъ дѣдо му, който се поминѣлъ прѣди двѣ години. Мирчовия дѣдо ги печелилъ на младостъ, за да има съ какво да се гледа на старостъ.

Единъ день Мирчо намѣрилъ кесията съ паритѣ. Той взелъ отъ тѣхъ два лева и си закупилъ сладки работи. Слѣдъ нѣколко дена паритѣ му се свършили и той пакъ отишѣлъ при кесията. Това се прѣдѣлжавало често.

Слѣдъ нѣколко врѣме баба му забѣлѣзала, че паритѣ намалѣли и захванѣла да се чуди кой е крадеца. Тѣ завардѣли съ Мирчовата майка и една сутрина уловили Мирча, щомъ когато си пѣхнѣлъ рѣката въ кесията. Вечеръта казали на баща му, а той го наказалъ строго, като му казалъ слѣдущитѣ думи:

— Синко, кражбата не е хубаво нѣщо; който се учи отъ малкъ, става голѣмъ разбойникъ кога порастѣ. А наказанието за такива е много лошо.

Мирчо разбралъ думитѣ на баща си и захванѣлъ самъ да съвѣтва другаритѣ си, които вземали чуждитѣ нѣща.